Ч. 66. Пятниця 5 цьвітня (23 марта) 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Смерть дра Ґреґра. — Справи угорскі — З російскої думи. — Розрухи в Румунії.

Як вже донесли телеграми, помер оногди в Празі звістний молодоческий політик др. Едвард Ґреґр, в 80 ім році житя. З фаху був покійний лікарем, але вже в молодости покинув цілковито лікарску практику і віддав ся виключно політиці враз зі своїм братом Юлієм. Був знаменитим вічевим бесідником, а єго памятні аґітацийні промови запевнили молодоческому сторонництву остаточну побіду над старочехами. Від р. 1873 др. Ґреґр був послом до парляменту, але аж до 1883 держав ся політики абстиненциї і доперва в р. 1883 вступив до парляменту. Раз на рік підчас буджетової дебати виголошував він в парляменті дуже остру опозицийну бесіду, котра в Чехах робила велике вражінє серед ческого населеня. — Narodni Listy доносять, що похорон Ґреґра відбуде ся на селі в посілости покійного коштом міста Праги. На похорон удасть ся окремий поїзд коштом молодоческого сторонництва. Орґан аґрарців „Venkov" доносить, що посол Жджарский, котрий мав острий спір з родиною Ґреґрів з причини напастий аґрарців в ческім соймі на бл. п. Едварда Ґреґра, повідомив маршалка, що складає свій мандат.

Угорскі коаліцийні сторонництва відбули вчера вечером в клюбі независимости засіданє, на котрім раджено над предложенєм о платнях недержавних учителів народних шкіл. — Клюб немадярских послів постановив старати ся всіми средствами, аби бесідники зі всіх немадярских сторонництв могли в палаті послів зазначити своє становище супротив закона о учителях.

З Петербурга доносять, що між кадетами єсть гадка, що дума повинна ухвалити предложений правительством проєкт буджету, а навіть затягненє нової позички, инакше бо грозить думі неминуче розвязанє. — Зміст передвчерашної буджетової промови російского міністра скарбу Коковцева єсть такий: Бесідник зазначує на вступі, що дума не має вправді відповідного буджетового досьвіду, але при добрій волі і взаїмнім довірю трудности можна буде побороти. Правительство розпоряджає вправді всіми законними способами, щоби робити видатки без дозволу буджету, і теперішному кабінетови ніщо в сім не перешкаджає, однако все таки потрібне єсть ухваленє буджету, бо великі держави, до яких належить і Росия, без законно ухваленого буджету не можуть вести нормального житя. Приступаючи до обговореня подробиць буджету на 1907 р., міністер підносить, що при укладаню єго міністерство поступало дуже умірковано. Вправді можуть закинути, що міністерство не звернуло як слід уваги на нещастне положенє краю, але критикувати дуже легко. Деяких видатків, як пр. сплати позичок, ніяк не можна було зменшити; так само зменшенє видатків на економічні цілі потягло би за собою зменшенє доходів. Крім того деяких видатків не можна змінити без зміни закона. Инші держави переходили також такий період, як тепер Росия. І там нарікали і предкладали змінити податкову систему так, щоби она більше налягала на маючі верстви. Але що инше обіцянки, а що инше додержуванє їх. — Буджет на 1907 рік уложено з великим умірковашем. Міністерству удало ся покрити звичайні видатки при помочи істнуючих вже жерел доходів. Звичайний буджет замкнений без дефіциту. Недобір показує ся в буджеті надзвичайнім, але сего не треба лякати ся, бо звичайні доходи ніколи не можуть бути нормальним жерелом для покриваня надзвичайних видатків. Міністер сподіває ся, що в Росиї швидко настане спокій. А тоді всі побачать, як швидко зростуть російскі фінанси. В кінци взиває думу, щоби працювала спільно з правительством над поправою фінансів, і просить відіслати буджет

53)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Вахмайстер не розумів, чому Лєкок так поблід, а батько Абсент зробив так розчаровану міну.

— Гого! — крикнув він. — Успіх завернув вам голови. Але бо то удала ся знаменита штука. Виджу вже, як Жевроль спустив ніс в долину! Ще вчера казав він, що то лиш він зможе зловити того небезпечного злодія.

В виду такої іронії судьби відзискав Лєкок нараз всю свою енерґію.

— Ви, пане вахмайстер, мабуть помиляєте ся. Той чоловік то не Контіріє.

— Будьте спокійні, я не помиляю ся. Він черта в черту так виглядає як описаний в стежнім листі. Крім того не має малого пальця на лївій руці, точно так як стоїть написано.

— О, то вже доказ! — сказав батько Абсент, зітхнувши.

— Може ні? Ну, а я знаю ще ліпший. Контіріє мій старий знакомий; я єго мав вже раз через цілу ніч у себе на кватирі і мене зараз пізнав так само як я єго.

Против того не було що говорити. Лєкок звернув ся длятого в зовсім иншім тоні до вахмайстра з питанем:

— Але чей позволите, товаришу, що поставлю нашому арештантови кілька питань?

— Алеж прошу, кілько хочете!

При всяких мірах осторожности приведено того чоловіка в повстянім капелюсї з казні. Він усьміхав ся зовсім весело, бо відзискав знову в повні свою байдужність, звичайно як налоговий злочинець, котрий, скоро єго зловлять, не має вже гніву до поліциї.

Він пізнав Лєкока відразу.

— Ах, то ви так мені досадили. Ну, можете сказати о собі, що маєте руки як кліщі. Мене ще й тепер карк болить від того, як ви мене попестили.

— Отже як би я вас попросив о якусь чемність, то ви би єї мені не зробили?

— Чому би ні? У мене нема й тілько жовчи, що в курятку, а ви мені з лиця подобаєте ся. О щож розходить ся?

— Я би хотів дещо довідати ся про вашого товариша з сеї ночи.

Лице Контірієра посумніло і він відповів:

— То хиба не від мене!

— А то чому ні?

— Бо я єго не знаю; я перед вчерашним вечером ніколи не видів.

— Не хочесь мені тому вірити. З таким підприємством не звірюєсь ніхто першому ліпшому; преці заким приступає ся до спільної роботи, то насамперед розвідує ся...

— Ну так, та я й не перечу, що зробив дурницю. Я би длятого пальці собі відкусив. А знаєте, мені то ніхто не вибє з голови, що тота якась біда то був кримінальний аґент. Він заставив сіть на мене, а я зловив ся. Але добре мені так, чого я був дурний!

— Помиляєш ся, чоловіче — сказав Лєкок. — Той чоловік не належить до поліциї; на то даю тобі слово чести.

— Я вам вірю! — сказав Контіріє — і длятого розкажу вам, як то було: Сиджу я собі вчера вечером сам один в однім шинку, онтам в горі при ул. Муффетар і вечеряю, аж приходить якийсь хлописко і сїдає собі коло мого стола. Розуміє ся зачинаємо розмову і він робить на мене вражінє товариша. Як прийшла на то бесїда, того вже собі не пригадую, досить, що він мені каже, що має одінє на продаж. Я чоловік доброго серця, веду єго до мого приятеля, а той купує від него. То була преці прислуга, може ні? Отже річ природна, він платить одну а я другу і так чарка за чаркою, аж мені около півночи вже двоїть ся в очах.

Сю хвилю він підглянув і зачинає мені щось говорити о якімсь інтересі, котрий, каже, поставить нас обох відразу на ноги, бо зробить богачами. Розходить ся о то, щоби забрати все срібло з якогось страшенно богатого дому. — Ти при тім, каже він, не ризикуєш нічого, я беру все на себе, ти потребуєш лиш помочи мені перелїзти через мур до города; а відтак будеш стояти на варті. Я тобі ручу за то, що за трома наворотами принесу більше срібної посудини і тарелів, як зможемо унести. То преці заманювало, ні? Ви би самі на моїм місци були би зараз на то згодили ся. Ну, але знаєте, я — ні! Я не хотів. Хоч і як я був пяний, а я таки не довіряв. Але він напирає на мене, клине ся, що знає всі уходи в тім домі, що там що понеділка єсть велике принятє, що там забавляють ся до пізна а служба

без проволоки до буджетової комісиї. — Промову міністра оплескували праві.

Опозицийний бесідник Кутлер, бувший міністер рільництва, в своїй промові поборював головно розділ доходів і видатків, який вправді уложила державна власть, але дума може єго змінити. Видатки опирають ся на 518 ріжних законах, з яких деякі сягають ще 1843 р. Державні доходи оперті на посередних податках і лягають важким тягаром на бідні верстви людности, коли богатші платять менші податки. Державні доходи залежні в головній мірі від доходів з горівчаного монополю. Переходячи до цивільних департаментів, бесідник звертав увагу на такі зовсім безкористні уряди, як прасовий департамент. Хоч жовтневий маніфест зніс цензуру, видатки на сей департамент вставлено до буджету, а крім того они стають щораз більші. Росия терпить богато з приводу зросту процентів від позичок. Також за богато в ній урядників, з яких богато зовсім злишні. Бесідник кінчить, що дума повинна в цілій повні виконати свої права законодатної інституциї і зробити для поправи фінансів все, що в єї силах.

З Румунії доносять, що хоч там слідне значне успокоєнє, то все таки лучають ся в деяких місцевостях розрухи, котрі прибирають і грізнійший вид. Також між урядниками і войском були поодинокі случаї, що підбурювано селян до бунтів. Арештовано за те кількох префектів, учителів і вояків. — З причини послідних подій стан здоровля короля значно погіршив ся. Мав він кілька разів напади омлїня. В Букарешті войскові зарядженя полишають ся і на дальше в силі. Вчера приймив король міністра війни на двогодинній авдиенциї і вислухав єго справозданя о діяльности войска при усмирюваню селяньских розрухів. — З Черновець доносять, що коло міста Пашкан в Молдаві мало зібрати ся до 3000 селян, котрі хотять напасти на місто. Вислано там два полки піхоти і 6 гармат. Побоюють ся кровавої битви.

Новинки.

Львів, дня 4-го цьвітня 1907

— **Вибори до Ради державної з міста Львова.** На 32.616 виборців вписаних на лїсту виборчу внесено рекламацию лиш 136 виборців, котрих не вписано на лїсту, а крім того внесено 26 рекламаций против вписаня на лїсту 26 студентів політехніки, котрі не мешкають цїлий рік у Львові і длятого не мають ще права голосованя. Виготовлене лєґітимаций розпічне ся сими днями в маґістраті, а відтак будуть они доручені в перших днях мая виборцям.

— **Дрібні вісти.** Др. Ярослав Окуневский, штабовий лїкар при ц. к. фльоті в Полї, відзначений рицарским хрестом Франц Йосифа. — Александер Малїмон згубив в дорозї з двірця до дому при ул. Павьскій ч. 11 полярес з сумою 210 корон і всїлякими нотатками. — В готели молдавскім при ул. Казимирівскій відобрав собі житє якийсь мужчина лїт около 30. Як називав ся, годі знати; при самоубийникі знайдено лиш потверджене львівскої клїніки, виставлене на імя Франца Перуткевича.— Нотарияльну канцелярию в Станиславові по бл. п. Здрасїлю обнимає дня 8-го с. м. нотар п. Адам Студиньский. — Межи стациями Мшаною а Каменобродом вискочив з поїзду, який їхав з Перемишля до Львова, 26-лїтний Адам Кемиле, котрого ескортував громадский поліцай і щез без слїду. — Будапештеньска поліция арештувала оногди ватагу фальшівників банкнотів котрі підрабляли банкноти по 20, 50 і 100 корон.

— **Тайні лїки.** Від довшого часу оголошує аптикар в Ресічи на Угорщині, Йосиф Шнайдер в спосіб дуже влїзливий не лиш у всїляких часописях, але також і календарях лїки свого виробу, якісь „ґранатові капсулки“, „антибетик“ против пиянства і „капсулки санто“ та якийсь лїк „Ґаляпіс Туберін“, вироблюваний якійсь аптиці в Будапештї. Угорске міністерство справ внутрішних повідомило австрийске міністерство справ внутрішних, що не приняло до відомости обороту тими лїками. Позаяк тих лїків не зголошено також і в австрийскім міністерстві справ внутрішних, а склад їх не єсть знаний, то треба їх уважати за тайні лїки, котрих купно і продаж після обовязуючих приписів суть заказані.

— **Знижка за телефони для лїкарів.** Ц. к. галицка дирекция почт і телеґрафів подає до відомости: Рескриптом з дня 16 лютого 1907 ч. 5218 признало ц. к. міністерство торговлї за стациї телефонічні о окремих проводах урядженi для пп. лїкарів таку знижку, що они мають бути зачислювані до кляси тарифової „D“ навіть в таких случаях, коли би їх належало відносно до постанов розпорядженя ц. к. міністерства торговлї з дня 22 грудня 1906 Дн. п. п. ч. 254 приділити до кляси „C“. — Лїкарі отже будуть оплачувати за свої стациї абонаментові належитости, припадаючі після кляси тарифової „D“ і в такім случаю, коли би скількість перепроваджених розмов власного кликаня входила в границї навіть межи 2401 а 3000 получень, і коли би стациї не були уміщені в убікациях чисто мешкальних.

Натомість за стациї о спільних проводах, та за такі стациї о окремих проводах, котрі після обовязуючих приписів мають бути приділені до кляси тарифової „A“ або „B“ не може бути признана лїкарям жадна пільга.

— **Перерібки в сали засїдань віденьского парляменту,** розпочаті перед кількома місяцями, вже кінчать ся. Столярі вже упорались із своїми роботами, а тепер працюють тапіцери. Було тут над чим робити, бо в тій самій сали, де давнїйше містило ся 425 послів і було їм досить тїсно, треба тепер зробити місце для 516 осіб, отже вставити 91 нових фотелїв. Се дало ся осягнути в той спосіб, що всї старі фотелї викинено і зладжено 516 зовсім нових, трохи вузших, як були давнїйші. Сими днями роблено проби, чи люди дуже грубі змістять ся в тих фотелях. До проб закликано найбільших грубарів і показало ся, що всї они якось змістили ся, так, що в новім парляменті нїкому не повинно бути за тїсно.

— **Рекламові картки в видї банкнотів.** Фірма „Stella-Diamand“, що продає у Львові штучні брилянти, роблені із звичайного скла і старає ся всїлякими способами приманити до себе публику, пустила по Львові рекламові картки на яких з одної сторони є відбитка 50-коронового банкнота. Одну таку картку якийсь жидок вже міняв на торзї у Львові у якогось селянина, але сьвідки остерегли єго перед обманьством. А що тих карток є тисячі в курсї, тому годило би ся, щоби наша сільска інтелїґенция звернула на се увагу селян, передовсім неписьменних.

— **Гора в Яремчу усуває ся.** З Яремча доносять, що гора, яка знаходить ся коло самої стациї зелїзничої, зачинає поволи усувати ся. Величезні маси землї сунуть ся що дня о яких 15 до 17 центиметрів і пруть на шлях зелїзницї до того степеня, що шлях розсуває ся на боки. Дирекция зелїзницї зарядила для безпечности відповідні міри. Поки що вивезено усунену землю і приготовлено мости до пересїданя для подорожних.

— **Крадежі.** З Ходорова доносять: В ночи з недїлї на понедїлок невислїджені доси виновники дістали ся на під будинку, де містить ся податковий уряд і повітовий суд, пробили стелю і війшли до каси податкового уряду, де потім безуспішно отвирали зелїзну вертгаймівску касу, що містила в собі поверх 60.000 корон. Порозбивали також бюрка і столи. Не знайшовши в них гроший, вернули ся через під, а з відтам війшли до судових бюр. Там також понищили бюрка та шафи, а не знайшовши гроший, відійшли. — Властитель складу готової обуви Лявер віддав вчера в руки поліциї двох своїх помічників Германа Волькена і Емануїла Бравнера. Оба они крали Ляверови зі склепу обув і продавали за половину цїни. Крадену обув купував також шевский майстер Авраам Келлер, котрого поліция сховала також під ключ.

— **Розбишацтво на Кавказї.** В Дербентї на Кавказї мають сими днями судити 12 розбишаків, між тими кількох начальників громад і кількох поліцаїв, що належали до ватаги слав-

відтак лишає все порозкидане. Ну, остаточно — іду з ним.

Бліде лице Лекока з легка почервоніло ся.

— Чи знаєш на певно — спитав він живо — що той чоловік сказав до тебе, що то у князя Сермез буває що понедїлка принятє.

— А вжеж, чей же менї то не приснило ся. Сказав навіть таке саме імя як ви тепер а на всякий случай було якесь на „ез“.

Якась дивна гадка шибнула Лекокови до голови:

— Хибаж би то він був? Хибаж Май а князь Сермез то одна і тота сама особа?

Але й зараз відкинув тоту гадку; сам на себе лютив ся за то, що такими пустими гадками морочить собі голову.

Та й на що шукати аж такої як би в казці відгадки цїлої тої справи? Щож було в тім незвичайного, що якийсь чоловік, котрого він уважав за належачого до висшого товариства, знав, коли князь Сермез приймає у себе.

З Контіера не можна вже було нічого видобути. Лекок подякував єму, устиснув вахмайстрови руку і при помочи батька Абсента вийшов з поліцийного комісарияту.

Бо Лекок, той неутомимий Лекок потребував на когось оперти ся.

Глава сорокова.

По такій томлячій роботі в день і в ночи, яку мали оба кримінальні урядники, можна було гадати, що їм треба буде конче спочити. Але ображена гордість Лекока і послїдна надія на успіх держали єго на ногах, а батько Абсент був як тота стара дорожкарска шкапа, котра вже не знає, що то спочинок, лиш волочить ногами все дальше і дальше, доки аж утомлена не переверне ся і не задре копита.

Они пішли до скромного помешканя Лекока, де скинули з себе своє перебранє; відтак поснїдали яко-тако, підливаючи при тім доброю фляшкою бурґундского і вибрались знову в дорогу.

Лекокови прийшла добра гадка до голови.

— Єсть ще один чоловік — сказав він до батька Абсента, — котрий міг би нас вирятувати, чоловік, котрий добачить то, чого я не добачив, зрозуміє то, чого я не зрозумів. Поспитаємо єго о раду і буду то робити, що він нам скаже. Ходім же!

Оба поліцисти пішли на улицю сьв. Лазаря коло самого двірця і в однім із найкрасших домів спитали дверника:

— Чи тут мешкає пан Табаре?

— Наш пан? Ах, він недужий.

— Чи поважно? — спитав Лекок занепокоєний.

— Гм, того не знати докладно; він нездужає на гостець. — І з уданим жалем додав дверник: Наш пан, видко, розуму не має, коли так жиє. Баби — ну, добре, коли хтось молодий, але в єго віцї...

Оба поліцисти подивились один на другого і зачали сьміяти ся, коли дверник від них відвернув ся.

Господиня, котра їм отворила, коли они задзвонили, сказала, що пан Табаре приймає гостий, хоч змушений лежати в постели. В сій хвили однак — додала она — єсть лїкар у него. Чи схотять панове заждати, аж він піде?

Поліцисти потвердили то і она завела їх до красної бібліотеки.

Той пан Табаре, маючий властитель камениці, котрого Лекок хотів спитати о раду, був славний на префектурі поліциї задля своєї дивної розваги і такої бистроти ума, котрій нїхто не хотів дати віри. Впрочім нїхто не міг сказати, що він належав яко урядник до префектури. До якогось уряду належить і платня, а Табаре не взяв нїколи й одного су. Що він робив, робив для приятности, для заспокоєня пристрасти, котра єго зовсїм була опанувала, робив все задля честности і слави.

(Дальше буде).

ного кавкаского розбишака Баба-Ґалім-Оґлі, котрий від кількох літ був пострахом цілого Кавказу. В перших днях місяця марта с. р. убили жителі села Хутул на Кавказі Бабу-Ґаліма-Оґлу, а при убитім знайдено 22.000 рублів зрабованих гроший. „Нов. Время“ так тепер розповідає історию сего розбишака і єго ватаги:

Яких 6 літ тому назад доконувано в Балаханах (коло Баку) безнастанні крадежі з вломами і розбої. Всі познаки вказували на то, що виновником був арештований разом з другими розбишаками проводир ватаги Баба-Ґалім-Оґлі родом із села Ікра. 10 місяців сидів Баба у слідчій вязниці. При головній розправі підкуплені сьвідки змінили свої зізнаня і Бабу увільнено. В 1903 р. обжаловано Бабу-Ґаліма о убийство і обрабоване одного із єго краян з того самого села, а в 1904 засуджено єго на заточенє в округі Ірбіт; він однак втік небавком звідтам і вернув знов на Кавказ. Тут почав він з фанатичною лютостию мстити ся на своїх краянах за то, що они голосували, щоби єго вигнати із села. Розбишак не пощадив нікого, ані жінок ані дітий і в своїм ріднім селі Ікра убив з мести більше як 30 людий, а взагалі допустив ся яких 50 убийств, поминувши, котрі позістали тайною. Баба убивав нераз в очах множества людий. Лихо узброєні жителі Кавказу дрожали зі страху перед сим розбишаком і єго ватагою, котра була знаменито узброєна, головно же мала знамениті карабіни. Літом минувшого року дійшла була зухвалість розбишаків до найвисшого степеня. Они їздили явно з села до села і убивали всїх, котрих уважали за небезпечних для себе, або котрі не хотіли їм платити данї. Аж коли більша часть розбишаків зі зрабованими грішми втекла або до Константинополя або до Перзиї, взяли ся власти їх нищити.

В січни с. р вислано до Дербента терецких козаків з відділом телеґрафічним для телеґрафії без дрота. Вже сама вість, що іде войско, додала жителям відваги. Они зірвали зносини з розбишаками, узброїли ся і почали уганяти ся за розбишаками. Розбишаки, котрі не мали тепер нігде ніякого прибіжища, почали втікати з даґестаньских сторін. Баба пустив ся з двома товаришами втікати до єлисаветскої ґубернії. Коли же станув на головнім хребті кавкаских гір, мусів переконати ся, що зимою через снїги і леди годі перейти. Баба вернув длятого зі своїми товаришами, Алім і Ахмедом, до села Хутул (або Кутул) і там дня 26. лютого зайшов в гостину до знакомого собі Лезґінця Магмуд-Навруса. Лезґінець удав велику радість з сеї гостини і приймив гостя чим лиш міг, але рівночасно дав знати свому первому братови, Карубек-Саруланови, що у него перебуває Баба. А они оба вже перед тим були умовили ся, щоби дістати розбишака в свої руки і заробити тих 1000 рублів, які наложено на єго голову. Карубек длятого підсїв на розбишака і стрілив в него; рівночасно стрілив й Магмуд а Баба повалив ся на землю. Тоді збігли ся ще й другі сусїди і почали тепер бити лежачого на земли небезпечного розбишака кольбами від своїх карабінів та копати ногами; плювали єму в лице, а коли вже не дихав, забрали єму все, що мав при собі. Товариші Баби втекли, але козаки зловили їх 12 верств від села Кутула далеко. В ночи дня 2 марта привезено тіло Баби а також і обох товаришів убитого до Дербента. Трупа положено на площи коло церкви, щоби там єго люди розпізнавали. Коли обох товаришів убитого Баби-Ґалім-Оґля відводили до вязниці, пробовали ті розбишаки втікати, а тоді козаки їх застрілили а трупи їх поклали так само коло церкви побіч тіла Баби-Ґаліма. Так лежали трупи через два дні, аж наконець їх досьвіта третого дня вивезли за місто і закопали. Тепер же має рішати ся судьба прочих товаришів Баби.

Телеґрами.

Відень 4 цьвітня. Є. Вел. Цісар приняв нині на загальних авдиєнциях між иншими Є. Ексц. п. Намістника ґр. Потоцкого.

Відень 4 цьвітня. Ґенеральна Рада Австро-угорского Банку постановила поки що не зміняти стопи процентової.

Будапешт 4 цьвітня. На угорских лініях зелїзниці Полудневої розпочав ся вчера вечером пасивний опір. Дирекция, що правда, згодила ся на жаданя робітників що до платнї, але не відповіла доси на жаданя урядників і підурядників. Вечірні поїзди особові і тягарові прибули до Пешту з кількагодинним опізненем.

Кошиці 4 цьвітня. Поїзд особовий кошицко-богуминьскої зелїзниці, везучий еміґрантів, стовкнув ся з поїздом тягаровим. Трох подорожних згинуло а 23 єсть ранених.

Монахів 4 цьвітня. Кн. реґент приняв димісию міністра справ внутрішних Файліча а на єго місце іменував судового президента в горішнім Палятинаті (Пфальц), Бреттрайха.

Букарешт 4 цьвітня. (А. Рум.) В цїлім краю настав вже повний спокій. Відбувають ся численні арештованя. В місті Джурджу в округі Власка відбули ся в префектурі збори властителїв маєтностий і посесорів того округа, котрі висказали одноднушно правительству подяку за розумні і енерґічні зарядженя.

Петербург 4 цьвітня. (П. А.) Комісия Думи, вибрана на внесенє підперте президентом міністрів Столипіном для розслїдженя справи виживленя населеня проживаючого в нужді, вислухала вчера пояснень представителя департаменту для довозу поживи в міністерстві справ заграничних, котрий то департамент позіставав перед тим під завідательством Гурка, і прийшла до переконаня, що брак хліба і збіжа в провінциях навіщених голодом, треба уважати за зовсім усунений. Рада міста Петербурга ухвалила вислати до Столипина адресу з виразами признаня за єго енерґічну промову в Думі.

Петербург 4 цьвітня. Рада міністрів згодила ся на внесенє міністра скарбу що до зниженя тариф зелїзничих для литого зелїза і литої сталї та для шин зелїзничих призначених на експорт.

Петербург 4 цьвітня. (П. А.) В 8 секциях комісиї буджетової Думи не вибрано предсїдателем ніякого з членів лївиці; 6 предсїдателїв належить до партиї кадетів, один до умірних а один до правиці.

Сан Сальвадор 4 цьвітня. Розійшла ся тут вість, що нікараґвайске войско і повстанці з Гондурас, по здобутю міста Теґучіґальпа (в Гондурас) ограбили єго і убили кільканайцять людий, між тими також діти.

НАДІСЛАНЕ.

Курс львівский.

Дня 4-го цьвітня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	586·—	596·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	108·—	115·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	576·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот $4^1/_2$%	100·10	100·80
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	97·60	98·30
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·60	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	98·60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·60	98·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·—	99·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	101·—	101·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·40	97·60
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·20	96·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	45·75	47·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·75	28·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·40	23·40
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·28	11·45
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок німецких	117·60	118·20
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Сьвіжий Мід

десеровий курацийний найлучший, твердий або плинний, (патока) в власних пасік 5 клг. 6 К 60 сот. оплатно.

Корінeвіч, ем. учит.

Іванчани п. л.

Інсерати

принимае

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзницї

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского, Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).